

Ο ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΙΚΙΝ

Μονόλογος χωρίς αρχή και χωρίς τέλος

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ένα: Ο Μόνικιν. Φοράει γαλανόλευκες πιτζάμες και παντούφλες ακαθορίστου χρώματος. Κάθεται και σκέπτεται με σταυρωμένα τα πόδια του. Είναι νέος με όλα τα εθνικά ίχνη, τεσσάρων χιλιάδων ετών, χαραγμένα στο πρόσωπό του.

ΣΚΗΝΗ

Το δωμάτιο του Μόνικιν. Κρεβάτι, τραπέζι, καρέκλα, βιβλία, χαρτιά, ανθοδοχείο, ψαροδοχείο, τηλέφωνο, μαγνητόφωνο, ανοιχτή μπουκάλια κονιάκ, κλειστές μπουκάλια κονιάκ, φωτογραφίες. Στο βάθος ελληνικός ουρανός.

ΜΟΝΙΚΙΝ

- Εεε, τελειώσαν όλα πια!... Πάει, πάει ο Μόνικιν!... Τι τον νοιάζει τον κόσμο που πάει ο Μόνικιν; Πάει πάααι ο Μόνικιν!... Κι όμως!
(Σηκώνεται, ζυγώνει στο τραπέζι με τα μπουκάλια, πίνει μια-δυο γουλιές από ένα ανοιχτό) Τι τον νοιάζει τον κόσμο... - πάει, πάει ο Μόνικιν! Πάει, πάααι...
(Ξαναπίνει μια γουλιά, κι αφήνει το μπουκάλι στη θέση του) Πάει!
(Κοιτάζει νοσταλγικά το μαγνητόφωνο) Ο Μόνικιν, όμως, δεν είπε την τελευταία του λέξη - έτσι δεν είναι;
(Χαϊδεύει το μηχάνημα)... Δεν είπαμε, ακόμα, την τελευταία λέξη... - Όχι, όσοι, μη βιάζεστε! Γιατί βιάζεστε; Έχουμε να πούμε πολλά ακόμα - πάαα-ρα πολλά!...
Ο Μόνικιν *(μ' ελεγειακό θουρηρωισμό)* είναι ο... Μόνικιν! Ο Μόνικιν!... Και άλλος - και άλλος; - Όχι, δεν θα υπάρξει ποτέ! Ποτέ!... Ποτέ!... Α-ΐδιος!... Με ακούτε!... Δεν με ακούτε! Αλλά θα με ακούσετε! Ολίγου δειν - άνευ ολιγορίας! Και θα καταλάβετε, μετ' ολίγον - ή: παρ' ολίγον!...
(Σηκώνει το μπουκάλι, και ξαναπίνει)... Ώστε... τετέλεστα: Θέλετε δε θέλετε μένι μόνι χωρίς Μόνικιν;...
(Σηκώνοντας το μπουκάλι προσλαλεί κωφάλαως) Ε, λοιπόν όχι!... Θα μείνω για πάντα μαζί σας!... Παντοινά! Αθάνατος!...
(Ξαναπίνει, κι αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι) Υπάρχει κάτι το πιο αθάνατο από τον... θάνατο; Κάλι το πιο αθάνατο! ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΤΙ ΤΟ ΠΙΟ ΑΘΑΝΑΤΟ!... Μπράβο!: Θανατοπιώ - πολύ ωραίο!...
(Σηκώνει με προσοχή το καπάκι του μαγνητοφώνου, σαν εύθραστο σκέπασμα λεκάνης καμινέ) Κάπου πρέπει να το πω αυτό! Ίσως στην αρχή - ή στο τέλος ίσως - ή, ίσως, στη μέση!... Πότε συμβαίνει - ή, μάλλον λαμβάνει χώραν

ο θάνατος; Βεβαίως, υπάρχουν κάζα και κάζα... Κάζα πενθάτα – καλό!... Πεθαίνεις στο τέλος ή στην αρχή – φυσικά, φυσικότητα, ξεφυσικότητα!... Ή, πάλι, φυσικοαφυσικότητα, κάπου ανάμεσα. Ή, πάλι, θνησιγενέστατα. – Πω, πω, τι έχουμε να πούμε!...

(Κοιτάζει το ρολόι του) Έντεκα!... Πώς πέρασεν η ώρα... «Ποτέ όμως δεν είν' αργά!...» Ποτέ... – Σωστά! Δεν είν' αργά ποτέ... – φτάνει ν' αρχίζεις, κάποτε!...

(Ξαναπιάνει το μπουκάλι) Έχω λίγο τρακ – μα θα τα καταφέρω!

(Πίνει μια γουλιά)... Άλλωστε, δεν είμαι μόνος... – δεν είμαι μόνος! ... Θυμάσαι, Μόνικιν;...

(Ξαναπίνει) «Μου το 'πες – το θυμάσαι – ήταν η πιο χαρούμενη βραδιά σου! Ακόμα το θυμάμαι το γέλιο σου!»... Το γέλιο σου, το κλάμα;... – (μ' επιτάχυνση) – «το γέλιο σου, το κλάμα, τη χαρά σου!... Μα συ δεν το θυμάσαι σου 'ρθανε πιο χαρούμενες βραδιές: πώς θέλεις να θυμάσαι κάποιο παλιό καλό προχτές;...» Σ' ε λα βι!... Σ' ε λα μορ!... Αμόρ, αμόρ!... Αμόρε μίο!... Ο χαρίεις έρωσ, κι ο χαρίεις χάρος... Ο ελπίζων χαίρων αποθνήσκει χέζων!

(Σηκώνει το μπουκάλι και το κοιτάζει με θαυμασμό)... Φίλε μου αγαπημένε! Αυτάδελφές μου! Πιστέ μου σκύλε, άρτε μου επιούσιε, γλυκύ μου έαρ και φρέαρ, δος ημίν σήμερον... Τι;

(Σηκώνει ψηλά το μπουκάλι, «δείχνοντάς το» σε υποθετικούς – και πίνει)... Κύριοι, παρελθέτω απ' εμού την φιάλην!...

(Αφήνει το μπουκάλι) Άνευ διεγερτικών! Φθάνει τόσο... Μόνος μου;...

(Κοιτάζει το μαγνητόφωνο) Οι δυο μας!... Θα τα πούμε τώρα, οι δυο μας... – σαν άνδρας με άνδρα!

(Κατεβάζει μια γροθιά στο τραπέζι, και τα μπουκάλια τρέμουν)... Μεθύσατε;... Έτσι; Μ' έναν άνθρωπο;

(Τα χαϊδεύει) Μη φοβού!... Όλα, όλα – ιδού: καλά λίαν!... Με την οικείαν – και θα τα θέσω εις τον «πρέποντα» χώρον· και τοιουτοτρόπως δεν θα μου λείψει ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος!

(Κρυφοκοιτάζει το ανοιχτό μπουκάλι) Τας επιθυμίας και τας ορέξεις μου δύναμαι να τας ικανοποιήσω – πλην δεν πρέπει μήτε να τρώγω μήτε να πίνω υπέρ το δέον, αλλ' εν καιρώ τω δέοντι... Ιδού καλά λίαν όλα!

(Τα τακτοποιεί στοργικά. Τα χαϊδεύει με το βλέμμα, και μετά σηκώνει το μικρόφωνο προς το στόμα του) Φφφ – φφφ! Ένα – δύο – τρία – τέσσερα – πέντε – όβερ... Εν αρχή ην η δυσκολία! Πώς αρχίζει κανείς! Το τέλος τελειώνει, αλλά η αρχή πώς αρχίζει;... Κυρίες, και κύριοι, και δεσποινίδες!... Εξοχώτατοι!... Μεγαλειότητα και Μεγαλειότητα!... Παναγιώτατε και Παναγιωτάτη!...

Κύριοι βουλευταί!... Σύντροφοι!... Λαέ των Αθηνών!... Ελληνικέ λαέ! Αδελφοί απόδημοι Έλληνες!... Ελληνόπουλα και Ελληνοπούλες! Κύριοι Ακαδημαϊκοί – Αθάνατοι!... Μεγαλόσταυροι και Φοίνικες, τάξεως άλφα, βήτα, γάμα – Βασιλομάμμη!... Συντοπίτες μου!... Κύριοι Σύνεδροι!... Αδέλφια μου Μασόνοι, Ροταριανοί!... Κύριοι Συστηματάρχαι!... Αρχηγέ!... Δαφνοστεφές! Στρατάρχα!... Συνδικαλιστές!... Αξιότιμοι Κουλιές και Λύκιοι και Λυκόπουλα!... Ηρωικοί νεκροί!... Τρισένδοξοι πρόγονοι – και απόγονοι!... Χρυσά μου νιάτα!... Επερχόμενοι γενεαί πάσαι! Μόνικιν! Σε σένα μιλάω, Μόνικιν!... Και σε σένα, Μόνικιν – και σε σένα φυσικά! Φανού δυνατός! Ρωμαλέος και ισχυρός!... Επί το έργον!... Μαγνητόφωνο, έσο έτοιμο! Αιέν αριστεύειν! Ισχύς μου: η ισχύς σου!...

(Πατάει το πλήκτρο, κι η ταινία αρχίζει να γυρίζει)... Κυρίες μου, δεσποινίδες και κύριοι! Είμ' ένας Έλλην και είμαι υπερήφανος δι' αυτό· όπως κάθε Έλλην πρέπει να είναι υπερήφανος επειδή είναι Έλλην, ως παν ελεύθερον πτηνόν η ζώνον!...

(Πατάει το στοπ) Νομίζω, ως οβερτούρα πολύ καλή... Εισήλθα στο θέμα με άνεση και αποφασιστικότητα! Τους είπα ποιος είμαι: Είμ' ένας Έλλην – κι αυτό έχει οικουμενικήν σημασίαν! Διότι αν δεν ήμουν Έλλην, τι θα ήμουν; Ποίος θα μου έδιδε την παραμικράν σημασίαν;... Ενώ τώρα είμαι Έλλην, δίδω εγώ σημασία στον εαυτό μου – και, πέραν τούτου: Έλλην ελεύθερος, όστις ημπορεί να κάμνει ό,τι θέλει και να μην κάμνει ό,τι δεν μπορεί, διότι Έλλην και δούλος είναι δύο έννοιαι παντελώς ασυμβίβαστοι! Ουδέποτε δ' Έλληνες ηττήθησαν, κατά τους αγώνας διά την ανεξαρτησίαν των, πλην ελαχίστων αμελητέων (και λησμονητέων) εξαιρέσεων – αίτινες αποτελούν και τον κανόνα!... Εν ολίγοις, είπα ποίος είμαι – σε γενικές μα αδρές γραμμές· και τώρα μένουν οι ειδικές, αλλέγκρες, μα non itoro, ώσπου να εισβάλω φορτίσιμος και μαεστρόζος στο κύριο θέμα μου – δηλαδή ποιο το κύριο θέμα μου; – και πάει ο πρόλογος!...

(Πατάει το πλήκτρο, κι η ταινία γυρίζει) Εεε... – το γεγονός παραμένει εννν: Ως Έλλην, οίκοθεν νοείται, είμαι ελληνιστής και φιλέλλην· άλλαις λέξεσιν έχω γνωρίσει τα πάντα στο βραχύ βίο των χιλιετηριδίων μου! Εν οίδα: ότι το παν είδα! – Το παν!... Διότι το παν είναι ελληνικόν!... Και ο Βουδδας... Έλλην ήτο κατά βάθος! Κι ο Κομφούκιος – κι αυτός... Έλλην! Ακόμα κι ο Μαρξ, κι ο Ζαρατούστρας, κι ο Χριστός, κι ο Μωάμεθ – όλοι Έλληνες. Διότι σκέπτονται ελληνικά!... Ο ελλείπων κρίκος ην ο λόγος – και ο λόγος ην ελληνικός· διότι εάν δεν ην ελληνικός, δεν ην λόγος! Το παν! Κι έχω υπάρξει και προϋπάρξει και θα προϋπάρ... – αλλ' αυτό είν' άλλο, πρωθύτερο θέμα! Υπήρξα

τα πάντα στη ζωή μου: ταλμουδιστής, οσιρολατρευτής, ταϊοστής, ινδουιστής, πλατωνιστής, πυρρωνιστής, στωικός, επικούρειος, χριστιανικός, μανιχαϊστής, νεοπλατωνικός, μιθραϊστής, καρτεσιανός, έγελιανός, μαρξιστής, λενινιστής, τροτσκιστής, σταλινικός, αστρολόγος, χιλιαστής, ιανσενιστής, ζενιστής, μηδενιστής και ...ησουίτης! Αν ζούσα μια μέρα περισσότερο, ίσως να γινόμουν... – Ακούσατε τι είπα; Αν!... Αν ζούσα!... Ε, αυτό είναι το θέμα μου, κυρίες δεσποινίδες και κύριοι: αυτό: Δεν προώρισμα ως η Ελλάς να ζήσω περισσότερο! Πάει, πάει, οσ φεύγει ο Μόνικιν! Πάει, πάει... Αλλά – εδώ ορθώνεται ένα αλλά, ως εν πελώριον εκκρεμές ερωτηματικών, το οποίον είμαι σχεδόν βεβαιδύτατος, ότι σας ενδιαφέρει τα μέγιστα, τόσον όσον και το προαιώνιον προϊστορικόν ερώτημα: «Αν δεν ήμουν ό,τι ήμουν τι θα ήθελα να ήμουν;». Πολλές φορές η μητέρα μου έλεγε, ότι αν δεν ήταν άνθρωπος θα ήθελε να είναι... στρουθοκάμηλος.

(Διακόπτει. Πατάει το στοπ)... Μήπως είπα περισσότερο του δέοντος; Δεν θέλω αι επερχόμεναι γενεαί να βρουν πλατειασμούς εις τους λόγους μου! Θέλω το ύφος μου, απ' εαυτού του, να κλασικίζει ως ελληνικόν εφηβικόν σώμα Τζιμ Λόντου χωρίς κοιλίας!

(Σηκώνει το μπουκάλι) Φιάλαν σε απεκάλει ο Πίνδαρος. Οινόδοχον φιάλαν!...

(Τη σηκώνει πιο ψηλά, με τεντωμένο χέρι, δοξαστικά) Υπερφιάλαν!...

(Ξαναπίνει, ενισχυμένος από τις προγονικές ρήσεις) Να τα ξανακούσω;... Δεν με παίρνει ο χρόνος. Ο παρών χρόνος δηλαδή... «Ανδρών δικαίων χρόνος σωτήρ άριστος»!... Πίνδαρος. Η γνησιότης, άλλωστε, ενισχύει την κλασσικότητα. Ακόμα κι ο Πλάτων πλατειάζει...

(Χαμογελάει) Όχι! Θα συνεχίσω – μετά συνοχής! Ο επιτάφιός του Μονικλέους. Ο επιτάφιός μου!... Ανδρών επιφανών πας τάφος ζωή!... Ποιος είν' ο Μόνικιν;... Ο Μόνικιν είμαι εγώ! Ένας κακός καγαθός Μόνικιν... «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. Έλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής!»! Ματθαίος! Περί γαμβρού κατά πενθεράς σιωπά ο Απόστολος! Όστε «κακός» διά το καλόν σας! Δεν χρειάζεται η επεξηγήσεις εις την μαγνητοταινίαν. Κάνε το κακό και ρίξ' το στο γυαλό! Είμαι μαμαντάμ μπαμπαντάμ εναντίον των επιβραβεύσεων. Το νόμπελ – ίσως να ήμουν ο μόνος Έλλην που θα το ηρνούμην ασυζητητί! Εκτός, βεβαίως, αν εδίδετο εν τω προσώπω μου για την Ελλάδα! Παρά το γεγονός, ότι όπου και να πάω, η Ελλάδα με πληγώνει!... Ας είναι...

(Πίνει) Τι είν' η ζωή, τι είν' ο θάνατος – ένας Μόνικιν μόνο ξέρει! Γιατί ο Μόνικιν έχει ζήσει κ' έχει πεθάνει, ως Έλλην, πολλές φορές!

(Ανοίγει νέο μπουκάλι) Φιάλαν αμφοράω... Μπουκαλάκι μου λαμπρό φέγγε μου να περπατώ!... Το καινούργιο μπουκάλι είναι γιομάτο – αντιστρόφως ανάλογα απ' το καινούργιο φεγγάρι!... Πού είχα μείνει; Εις το τέλος της αρχής... – εάν η αρχή μπορεί ποτέ να έχει τέλος... Εν ολίγοις, και εν κατακλείδι, αφού σας έδωσα την ταυτότητά μου, ανέφερα, λίαν επιδειξίως, ότι... κινδυνεύετε να πεθάνω! Mors ultima ratio. Καραγάτσης. Και το ερώτημα τώρα πλανάται ως μαυροπούλιον, ή κουρούνα, επί των κεφαλών σας: Γιατί; Γιατί να πεθάνει ο Μόνικιν;...

(Ξανακοιτάζει τα μπουκάλια) Πώς θα σας αφήσω μόνα, μπουκαλάκια μου;... Θα θυμάστε, αλήθεια, καμιά φορά, τον Μόνικιν, που τόσο σας αγάπησε;... Vino, vidi, vici! Καλά μου μπουκαλάκια!... Οι μικροί, βέβαια, ξεχνούν εύκολα! Πού ήμουν;... Στο ιντερμέδιο!... Ίσως έμμετρο;... Παν έμμετρο άριστο!

«Συχνά εβράχνιασε η μιλιά του

τραγουδώντας λυπηρά
πως στον ήλιον αποκάτου
είναι λίγη ελευθεριά»!

Σολωμός! Πώς τον αποκαλεί (πίνει) ο Έλλην ιστορικός ο Γεώργιος Ρούσσο; «Ο γιος της δούλας»! Τι αντινομίες, αλήθεια: ο γιος της δούλας γράφει τον ύμνο προς την ελευθερία! Μόνο στην Ελλάδα μας γίνονται τέτοια θαύματα! Τέτοια θαύματα – και τέτοιες θυσίες!... Εύρηκα! Αρχιμήδης: «Μεταξύ της ζωής και του θανάτου το ιντερμέδιο της θυσίας»!

(Πίνει) Τούτο εστί το αίμα μου... Συνεχίζω!

(Πατάει το πλήκτρο)... Ζωή θα πει θυσία και θυσία θάνατος – δι' έναν Έλληνα τουλάχιστον! Άλλοι άνθρωποι θυσιάζονται και πεθαίνουν, αλλά οι Έλληνες δεν πεθαίνουν ποτέ! Η Ελλάς ποτέ δεν πεθαίνει!...

(Πατάει το στοπ) Το χρέος σου, λοιπόν, φιλοσοργότατε Μόνικιν: Κάποτε – έννοια σου! – θα σε συλλάβουν!... Η σύλληψις των μεγάλων γίνεται μετά θάνατον... – οπότε και αρχίζει η πρᾶγματική ζωή τους! Μετά Χριστόν... Non omnis moriar! Οράτιος! Τι γραμμή! Όλ' η ζωή μου δε θα σβήσει γιατί το έργο μου θα επιζήσει! Λοιπόν διερωτώμαι, εάν εις τον χώρον της Ελλάδος, εντεύθεν και ενθάδε... – (χτυπάει το τηλέφωνο) Με ζητούν! Δεν είμαι της γνώμης ότι πρέπει ν' απαντήσω. Και όμως! Κρούετε, και ανοιγήσετε! Ματθαίος – αλλά και Λουκάς!... Σύμπτωσις... ή λογοκλοπή...;

(Αρπάζει τ' ακουστικό) Εμπρός! Αλό! Εσύ, Μόνικιν;... Αν είμαι εγώ ο Μόνικιν;... Ναι, εγώ!... Τι κάνω, Μόνικιν;... Τι να κάνω;... Όχι, όχι! Είμαι μια χαρά

– μην ανησυχείς!... Σκεπτόμουνα κάτι, κάτι καινούργιο, κάτι το πολύ καλό – θα σ' αρέσει! Όλη η βιοθεωρία μου, ab onο!... Τι θα πει τ ι ; «Βιοθεωρία»;... Α, το «ab onο»; Ο Οράτιος το είπε – για το αυγό της Λήδας, απ' όπου βγήκε η Ελένη. Ουμ είναι το αυγό... Αν έφαγα καλά; Έχω γίνει γουρουνάκι από το πολύ φαγητό!... Αν πίνω; Όχι, όχι, δεν πίνω!... Να σου ορκιστώ;... Μια τόση δα γουλίτσα, για να πάει κάτω το φαγητό... Στη ζωή μου!... Ναι! ένα φιλοσοφικό πεζογράφο... Τι είπες; Βιάζεσαι; Καταλαβαίνω... Τι κάνουν οι γονείς σου; Οι συγγενείς σου; Ο σύζυγος; Οι φιλενάδες σου;... Α, μπράβο!... Μ' αγαπάς, Μόνικιν;... Κι εγώ σ' αγαπώ, Μόνικιν!... Κουμ-καν, Μόνικιν; Και μετά κοκταίη; Και μετά δείπνο;... Καημένη Μόνικιν... Και κομμωτήριο; Μα χτες... – σε καταλαβαίνω, Μόνικιν! μόνο για coup de reigne – σε καταλαβαίνω!... Μια στιγμή, Μόνικιν! Ένα δευτερόλεπτο! Όχι, δεν σε κοροϊδεύω – θέλω να καταλάβεις... Τι είπες Μόνικιν; Καμιά φορά μετανοείς;... Δεν φταις εσύ Μόνικιν... Εγώ φταίω. Δεν έπρεπε να σ' αφήσω να μ' αφήσεις... Εσύ μ' άφησες να σ' αφήσω;... Όχι εγώ σε άφησα να μ' αφήσεις να σ' αφήσω. Ναι εγώ... Πρέπει τι... Να μ' αφήσεις;... Ακούς τι; Βήματα;... Μια στιγμή Μόνικιν, ένα δευτερόλεπτο, όχι δεν σε κοροϊδεύω, θέλω να καταλάβεις, κάθε σου τηλεφώνημα είναι για μένα μια όασις στην ε... – Έκλεισε!...

(Κατεβάζει αργά το ακουστικό) Κάθε σου τηλεφώνημα είναι μια όασις στην έρημό μου – στην έρημό μου!... Η έρημος: το προνόμιο των ερημιτών! Η έρημος του Μόνικιν...

(Σηκώνει το μπουκάλι... Το κοιτάζει...) Η γυναίκα θέλει φύλαμα σαν το γυαλί. Η γυναίκα κάνει τον άνδρα. Παροιμίες. Και τον ξεκάνει... Άφετε τα αιδοία ελθειν προς με...

«Των γυναικών η φύση
ο χορός και το γαμήσι»!

Παροιμία. Είμαι άδικος πάλι... Δεν θέλω να πίνω!... Με σκέπτεται – άρα υπάρχω!... Κι εγώ, – τι αγάριστος!...

(Χαμογελάει. Κολλάει το μπουκάλι στο στόμα και τ' αδειάζει ως τον πάτο) Μετεβλήθη εντός μου ο ειρμός του κόσμου! Τι ζωή! Κι από αύριο: τι θάνατος!...

(Κοιτάει το ρολόι του...) Αργώ!... Χρονοτριβώ!... Περίεργο! Χρονοτριβούμε, μονάχα όταν ζούμε!... Η συνέχεια επί της ταινίας! Ο Βύρων πέθανε κι αυτός νέος... Δεν θυμάμαι ακριβώς πότε, αλλά ας πούμε εκεί... τριάντα πέντε ετών περίπου. Το μυαλό του, όταν του άνοιξαν το κεφάλι, ήταν πολύ γηραιό... Ογδοήκοντα ετών το υπελόγισαν οι φιλέλληνες επιστήμονες της εποχής... Διερωτώμαι πώς θα υπολογίσουν την ιδιότητά μου τώρα!... Κατά χιλι-

τηρίδας. Και τι δεν είδανε τα μάτια μου... Τι αίματα και τι δάκρυα! Ad gloriam!...

Κυρίες μου και κύριοι, μην τρομοκρατείστε από την ηλικία μου... Λοιπόν εν ολίγοις με έχετε... χρειάν... «Μη θανείν έχρηζες». Σοφοκλής!... Και ξέρετε γιατί με χρειάζεστε; Γιατί είμαι ποιητής. Εγεννήθην ποιητής, εγαλουχήθην ποιητής, ηνδρώθην ποιητής, και απεκλείσθην ποιητής... Η μητέρα μου όταν με θήλαζε διάβαζε ή Δροσίνη ή Πολέμη... Οι πρώτοι μου σίχοι εξ απαλών ονύχων... Γιομάτοι μητρικό και πατριωτικό σφρίγγος... Έξι χρονών ήμουνα, κι αγάπησα την όμορφη Αννούλα, την παιδούλα. Η μητέρα μου, που λάτρευε τον Παλαμά περισσότερο από τον πατέρα μου, με παρομοίασε τότε μ' ανδρευτο ξεπεταρούδι. Στα οκτώ μου, έγραψα το πρώτο πατριωτικό μου: «Ο τάφος του παππού μου στην Κόρινθο». Είχε γνωρίσει τον Πετρόμπεη...

«Εδώ παππούς, εκεί παππούς, πού 'ν' ο παππούς...

Παππού, παππού, γιατί πια δεν μ' ακούς;

Δεν έπρεπε παππού μου να πεθάνεις τόσο νέος,
εσύ που ήσουν των Κορινθίων ο γενναίος»!

Στα δώδεκα στιχόπλεξα τα πρώτα μου ερωτικά για τη δασκάλα μου. Είχε ένα πελώριο στήθος που θα 'σπαγε σήμερα οποιοδήποτε βυζούβιο. Ο γυμνασιάρχης μας την αποκαλούσε Βυζούβιο. Η παλαμική μου διάθεση εκραταιούτο. Ω, τι πανηγύρια, τι αφρίσματα... τι λαγγέματα και τι τρεμούλες! Βλέπετε οι μικροί κρύνουν και θαυμάζουν αντιστρόφως ανάλογα με το μέγεθος που τους λείπει... Τώρα, προτιμώ τα μικρά... Το στήθος της δασκάλας μου, ήταν ο πρώτος μεγάλος υποσταθμός της ζωής μου. Μου έδωσε μια θυμοκυκλική αίσθηση του κόσμου. Και όσον περίεργο και αν σας φανεί με εγαλούχησεν θεοπρεπώς. Εκείνη με προέτρεψε να εγγραφώ εις το κατηχητικόν και εις την εξομολόγησιν. Ήτο κόρη κληρικού. «Ο μαλακίαν διαπραξάμενος, τεσσαράκοντα ημέρας επιτιμάται, ξηροφαγία διαιτώμενος και μετανοίας ποιών εκατόν». Κανών Η! Χάρης σ' εκείνη εμελέτησα τας γραφάς. Όλες τις επιστολές του Παύλου. Ιδιαίτερως, διά λόγους οικογενειακούς, την προς Κορινθίους. Τι άτακτοι που είμεθα εμείς οι Έλληνες!

(Χαμογελάει, αναπολώντας ελληνικές αταξίες. Πίνει) Έλληνες αεί παίδες... Εκείνος τους συνεβούλευε πώς να ενωθούν με το Θεό κι εκείνοι ενωνόντουσαν μεταξύ τους, αδιακρίτως φύλου ή βαθμού συγγενείας. Κι ας τους προειδοποιούσε. «Είτε πόρνοι, είτε μοιχοί, είτε μαλακοί, είτε ειδωλόλατρα... βασιλείαν, Θεού ου κληρονομήσουσι»... Αυτοί τίποτα! Τίποτα! Σαν αδελφοί ή σύντροφοι κατηγορούσαν ο ένας τον άλλο και όλο μοιχεύανε. Κι όλο μοιχεύανε. Παρασυρθείς από τον Απόστολο κι από τη δασκάλα απεφάσισα να μείνω

παρθένος και να γράφω επιστολάς προς Αθηναίους και Θηβαίους... Ένας μικρός απόστολος! Που μου άνοιγε όμως η ονειρώξι μου με το παραμικρό. Και εν ενυπνίω και εν εγρηγόρσει. Ο φθόνος των δαιμόνων, ως λέγει ο Γρηγόριος ο Σιναΐτης αλλά και ο Αναστάσιος Σιναΐτης εις τας περί ρεύσεως διατριβών των, και η παγίς του διαβόλου... Πόσον εδοκιμάσθην τότε... Αλλά τους πειρασμούς του Σατανά υπερεπήδησα, προτιμαζόμενος διά την αποστολήν μου. Η πίστις σέσωκέ με. Μάρκος!... Διά να είμαι πιο σαφής, η σωτηρία είναι τόσοσ απαραίτητος όσον και ο σωτήρ... Αν δεν τον φτιάξει κάποιος τον κόσμο, ποιος θα τον σώσει; Ή έστω, αν δεν τον σώσει τον κόσμο ποιος θα τον φτιάξει;... Οι λαοί έχουν ανάγκη από τους σωτήρες... τόση ακριβώς όση και οι σωτήρες από τους λαούς... «Νασκούντουρ ποέτε, φίουντ ορατόρες». Οράτιος!... Δεν είμαι βέβαιος. Κι είναι τόσοσ ο καημένος ο κόσμος που περιμένει τον ποιητή, τον ρήτορα, τον προφήτη, τον Θεό, για να σωθεί... Τόσοσος! Ουρά περιμένει... Εκτός αν πρόκειται περί αντικατοπτρισμού... Τα φαινόμενα είναι ενίοτε απατηλά.

(Πάει να πιει – αλλά χτυπάει το τηλέφωνο και διστάζει) Με συγχωρείτε – διακοπή! Με ζητούν πάλι!

(Πατάει το στοπ, αφήνει την μπουκάλια χάμω και ξαπλώνει κοντά στο τηλέφωνο. Σηκώνει αυτοϊκανοποιημένος το ακουστικό) Χαλλόου!... Εγώ – ποιος είμαι εγώ;... Εσείς; Ποιος είσθε εσείς; – Ιδού το ερώτημα!... Μόνικιν, εσύ;... Με συγχωρείς, δεν σε κατάλαβα!... Πώς είσαι; Τι κάνεις; Καλά;... Πώς πάνε οι δουλειές; Στο σπίτι, όλοι καλά; Η υγεία; Η θεία Αγγελική;... Όχι, όχι, δεν έχω τίποτα. Είμαι μια χαρά – δόξα τω Θεώ! Αίθριος, και καθόλου νεφελώδης, και καθόλου ασθενής! Ήρεμος και ελάχιστα τεταραγμένος... – μόλις προ ολίγου μου τηλεφώνησε η Μόνικιν, και της είπα κι εκείνης πως είμαι μια χαρά, και χάρηκε πολύ!... Μη με παρεξηγείς – είμαι εν διεγέρσει! Ετοιμάζω κάτι αρκετά σπουδαίο! Ναι, η μετριότης μου! Κάτι που θα σας κάνει να μείνετε!... – θα γίνει νέος εγκέλαδος! Κρατώ τας κλειδας του Θανάτου και του Άδου!... Όχι, είμαι πολύ καλά!... Όχι – και συ τα ίδια! Δεν έχω πει!... Έχεις να μου πεις κάτι το ενδιαφέρον; Ευχαριστώ, Μόνικιν!... Σ' ακούω, Μόνικιν!... Ναι, ναι... – μπα;... Αα!... Ω βοΐδομάτα Ήρα!... Όστε η μάνητα του γοργοπόδαρου και του μακροσαγητευτάρη ξεβόγγειψ' επιτέλους!... Δεν κοροϊδεύω, Μόνικιν! Διαπιστώνω, θυμούμενος Ομήρου Καζαντζιάδα!... Όστε πλέον δεν είμαι τέρας αποβλητέον;... Όχι, όχι! Καμμιά πικρία!... Νομίζεις ότι πρέπει να δεχθώ... Θέλουν να με τιμήσουν... Πρόεδρο!... Και Αντιπρόεδρο!... Και τα δυο μαζί;... Αα! Ή το ένα, ή το άλλο... Α, βέβαια! Τιμή!... Αλλά και θ' αποσοληθώ με κάτι – σωστά!... Όστε είναι μυστικό;... Τι; Επιθυμία πρωθυπου-

γού; Διότι φοβάται άλλες επιθυμίες των υπουργών του;... Η επιθυμία του διαταγή!... Ναι – δηλαδή η δική σου! Εσύ ξέρεις καλύτερα... Μπορεί να μην έχεις φθάσει στον πρωθυπουργικό θώκο, αλλά είσαι ένας επιτυχημένος βιομήχανος! Και οι πρωθυπουργοί φεύγουν, ενώ οι βιομήχανοι μένουν – ο κανών της φύσεως! Ενώ εγώ... Ναι, δε λέω σε διαφορετικό τομέα εγώ! Ω, βέβαια, Μόνικιν! Κατά βάθος δεν έχεις αλλάξει! Αν άνοιγαν το χρηματοκιβώτιό σου, θα βρισκανε ένα μικρό παιδί μέσα του!... Θυμάσαι τα σχέδια που κάναμε μαζί, Μόνικιν; «Εσύ διάσημος ζωγράφος κι εγώ διάσημος ποιητής! Ad gloriam!»... Τι;... Μα, Μόνικιν, ρωτάς;... Για μένα είσαι πάντοτε ο παλιός Μόνικιν!... Όχι! Οι φίλοι δεν αλλάζουν ποτέ... – οι φίλιες μόνο! Θέλω να πω: όσο μεγαλώνουν οι φίλοι, μικραίνουν οι φιλιές... Όχι, όχι! Η δική μας παρέμεινε αναλλοίωτη! Τι είπες Μόνικιν: η πρότασίς σου; Δεν μπορώ να σου δώσω απάντηση αμέσως – με βρίσκει απροετοίμαστο – μεγάλη τιμή! – διαβίβασε τας ευχαριστίας μου εις την Αυτού εξοχότητα – θα απαντήσω εν καιρώ – εν ευθέτω χρόνω – ο φάκελος χρήζει μελέτης. Ευχαριστώ πάντως... Έχεις δουλειά τώρα;... Α! Καταλαβαίνω, έχεις δουλειά... Σε καταλαβαίνω γιατί έχω κι εγώ δουλειά, και μόνον ένας που έχει δουλειά, μπορεί να καταλάβει τη δουλειά του άλλου. «Λαμπόρ όμνια βίνσιτ». Βιργίλιος... Μόνικιν θα ήθελα να ξέρεις το κάθε τηλεφώνημά σου είναι μία έρημος – Έκλεισε. Επρόκειτο περί διακοπής... Θα με ξαναπάρει – αν και έχει πολλή δουλειά...

(Κατεβάζει, κάπως αναποφάσιστα, το ακουστικό) ... Διάσημος ζωγράφος, διάσημος ποιητής... Πού 'ναι τα χρόνια εκείνα τα παλιά, τα γλέντια, οι κιθάρες!... Το επαναστατικό μένος... – Η Μαρσεγιέζα, η Τρίτη και η Τετάρτη Διεθνής! Ο Ακάθιστος Ύμνος! Το Βζωνάκι γοργό! Πού μοι τα ία, πού μοι τα ρόδα, πού μοι τα καλά σέλινα!... Μου προσφέρουν, τώρα, τη θέση του Αντιπροέδρου – ή, έστω του Προέδρου... Δεν λέγω μια αναγνώρισις! Και εν τω προσώπω μου τιμάται, ίσως, όλη η πνευματική ηγεσία του τόπου! Πλην, όμως, ολίγον αργά... Οι σειρήνες των προέδρων, και των αντιπροέδρων, δεν πρόκειται να με παρασύρουν!... Έκαστος εφ' ω ετάχθη! Πάσσαλος πασσάλω!... Δεν με ξέρουνε καλά!... Δεν δέχομαι!... Και μάλιστα: Επιστρέφω τα παράσημά μου – όλα!... Και δεν ομιλώ δι' αυτά που δεν μου έχουν δώσει, αλλά δι' αυτά που θα μου δώσουν!...

(Πίνει) Α, να ξέρατε τι κρύβω μέσα μου – τι κρύβω!...

(Κάθεται χάμω, σταυροπάδι. Χαμογελάει, κοιτάζοντας το μπουκάλι του) Οσοκλαδόν!

(Σκύβει και σηκώνει την μπουκάλια) Πότε αλήθεια το οκλαδόν θα γίνει ανακούρκοδα. Κι όμως το οκλαδόν, και τι δεν μου θυμίζει!

(Πίνει) Στο μάθημα της γυμναστικής... Όπως κατέβαινε η δασκάλα, με την

μπλούζα κολλητή στο στήθος, από πάνω προς τα κάτω, και μετά ανέβαινε, από κάτω προς τα πάνω...

(Αναστενάζει, δις) Τι ιδρώτας... Για τι μαντιλέν και τι ξεμαντιλέν μου λες, που βουτάς και ξαναβουτάς στο τσάι κύριε Προυστ... και γιατί τσάι παρακαλώ; Α λα ρεσέρς ντυ τε περντύ...

(Χαμογελάει, κοιτάζοντας το μπουκάλι του) Θα προλάβω να τελειώσω τη φιάλη;... Ένας από μηχανής θεός... ή ένας μηχανοκίνητος θεός ξέρει!

(Ξαναπίνει) Μόνικιν, σε περιμένουν!... Ήγγικεν η ώρα. Όλοι σε περιμένουν! «Ευλογημένος ο ερχόμενος»!... Ματθαίος. Αλλά και ο... απερχόμενος!... Οι λαοί ευλογούνε τον ερχόμενο, όταν τον κάνουν απερχόμενο!...

(Πατάει το πλήκτρο, ξαναπίνει το μικρόφωνο) Επαναλαμβάνω: Τα φαινόμενα είναι απατηλά! Λένε πως ο Ήλιος ανατέλλει εξ ανατολών. Δεν το αμφισβητώ. Αλλά το πρόβλημα δεν είν' εκεί! Πού βασιλεύει, φίλοι μου, πού βασιλεύει;... Ιδού το πρώτο ερώτημα, και το τελευταίο... πήδημα!... Σας είπα: Έχω ολόκληρος ανακυκλωθεί μέσα σας, και τα ξέρω όλα! «Όλα τα σπίτια σπίτια μου, κι όλες οι αυλές δικές μου!» Παροιμία. Έχω γνωρίσει όλες τις ιδέες κι όλους τους ιδεολόγους, όλους τους σωτήρες κι όλες τις σωτηρίες: Άλλαξ' ο Μανωλιός κ' έβαλ' το βρακί του αλλιώς! Όπιο – μα ποιο όπιο; Οι ιδέες κρίνουν, για ν' απομακρύνουν... Πλην της ιδιικής μου!... Διότι η ιδιική μου ιδέα διαφέρει. Είναι, αν θέλετε, ένα καινούργιο βρακί. Σώζει, γιατί δεν θέλει να σώσει. Είδατε τι έπαθε ο Χριστός από τους Εβραίους, οι Εβραίοι από τους Χριστιανούς, οι Χριστιανοί από τον Μάρκο Αυρήλιο, ο Κολοκοτρώνης από τους Έλληνες!... – Ναι, από τους Έλληνες κι όχι από τους Βαυαρούς! Από τον μινίστρο της Δικαιοσύνης Σχινά και τις βαγιονέτες των Ελλήνων, που προσπάθησαν να κάνουν τον δικαστή Τερτσέτη να υπογράψει την καταδίκη του!... Και τι υπαγορεύει ο καημένος ο Γέρος, μετά την αποφυλάκιση του; «Επρόσφερα το σέβας μου εις τον βασιλέα, και εις τον Άρμανσπεργκ – και έπειτα εκάθισα ήσυχος, έως την ώρα που διηγούμαι αυτά». Κάθισε ήσυχος ένας Κολοκοτρώνης, για να επιζήσει και εν ζωή. Κι ας λέει ο λαός: «Αρχόντου λόγος και πορδές γαϊδάρου ένα!» Αυτές οι πορδές βάφουν μ' αίμα τ' αυγά του κόσμου!... Θέλω να πω – να: Όλα τα καλά καρπούζια με το μαχαίρι!... Όχι όμως και το δικό μου! Η δική μου ιδέα είναι ωραία και αθάνατη σαν την Ακρόπολη. Κοιτάξεις τον Παρθενώνα και τι αισθάνεσαι;

(Κοιτάζει το μπουκάλι του) Εάν είσαι Έλληνας φυσικά ή έχεις ελληνοπρεπή ψυχή... Ο Παρθενώνας είναι κάτι παραπάνω από ιδέα... – Πού είχα μείνει;

(Πατάει το πλήκτρο εγγραφής) Είχα πει κάποτε, εις μίαν συζήτησιν, κόνφερανς ή συνένδριον – δεν θυμάμαι – πως ο παράδεισος δεν είναι τίποτ' άλλο,

παρά η ζωή του πλησίον μας. Δηλαδή των άλλων και μάλιστα των ολίγων άλλων που η ζωή τους παρουσιάζει κάποιο ενδιαφέρον, δηλαδή των ηρώων, των πρωταγωνιστών, των θεών, των ποιητών, των σταρ, των προφητών, και των ποδοσφαιριστών. Ήτο βέβαια μια ρηξικέλευθος θεωρία. Διότι των πολλών τραγώντων τους ολίγους, οι ολίγοι θα εγίνοντο ολιγώτεροι, πράγμα το οποίον δεν θα εβοήθει και τόσον τους πολλούς, οίτινες άνευ τροφής θα εμαράζωνον. Οπότε και καταρρίπτεται ολόκληρον το οικοδόμημα του απαισιόδοξου Μαλθουσίου! Διότι βεβαίως μεν η καταστροφή της ανθρωπότητας είναι αναπόφευκτος, πλην όμως η ιδιική μου θεωρία μένει αδιάφορος προ του αυτού αποτελέσματος... Δεν μου μένει ώρα... και έχω υποσχεθεί... Αυτή τη φορά... πρέπει να τελειώνω... Η αποστολή μου... Αθανασίας γαρ χάριν παντί αυτή η σπουδή και ο έρωσ! Συμπόσιον. Ερωτά αφελώς ο Ιώβ: «Εάν αποθάνει ο άνθρωπος θέλει αναζητήσει;». Τι θα απήντα άραγε ο δαίμων, ο Σωκράτης;... Δεν γνωρίζω... Εγώ πάντως έχω γράψει μια διατριβή: «Τι συμβαίνει μετά θάνατον» σελίδες 288, τιμή 50 δρχ., προ θανάτου, που θα κυκλοφορήσει ενός των ημερών...

(Πατάει το στοπ)... Δεν λέω πως τα λέω όλα, αλλά σε λίγο θ' αφήσω το κλειδί της ψυχής μου σ' αυτήν την ταινία και θα καταλάβετε πόσα λέω...

(Πίνει. Πατάει το πλήκτρο εγγραφής) Φθάνω στο κύριο σημείο. Έχει αποδειχθεί περιτράνω, ότι σήμερον το ανθρώπινο γένος δεν πιστεύει στη ζωή. Όλες οι πράξεις της νέας γενιάς, αυτό αποδεικνύουν και εις αυτό κατατείνουν... Τι απομένει;... Ο θάνατος...

(Πίνει) Εσείς πιστεύετε στο θάνατο; Όχι, γιατί αν δεν πιστεύετε, τότε θάνατος δεν υπάρχει...

(Κοιτάζει το τηλέφωνο) Θα είναι απησχολημένες οι γραμμές... Τι έλεγα; – Ναι, για μένα το θέμα είναι ξεκαθαρισμένο. Πεθαίνω άρα υπάρχω. Και θα σας το αποδείξω αμέσως...

(Ανοίγει το συρτάρι του τραπέζιου και βγάζει ένα περίστροφο)... Μόνο διά της θυσίας... της αυτοθυσίας... θεμελιούται μία πίστις. – Γιουμάτο... Έχω όμως τρακ... Όχι πολύ φυσιολογικό... Καλό το τρακ αλλά... τι όνειρο θα δω μετά;... Τι όνειρα βλέπουν αλήθεια οι νεκροί;... Κάτι πήγε να πιάσει ο Αμλέτος, αλλά δεν το προχώρησε... Εγώ όμως τώρα πρέπει να θυσιασθώ. Να λυτρωθώ – δηλαδή να λυτρωθείτε... Βέβαια τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πιο απλά... Αλλά δεν είναι... Καρδιά μου, σε λίγο θα πάψεις να κρύβεις τόσο πολλά πράγματα μέσα σου...

(Χτυπάνε όλα μαζί τα τηλέφωνα) Όχι τώρα είναι αργά, πολύ αργά... Δεν είμαι εδώ για κανέναν. Για κανένα... Ούτε για σένα Μόνικιν, ούτε για σένα

Μόνικιν... ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ... Ανήκω σε άλλον κόσμο τώρα... Ο προορισμός μου είναι παγκοσμίου κλίμακος... Πανσύμπαντος... Αν υπήρχε επικοινωνία τηλεφωνική με τον άλλο κόσμο... τότε ίσως σε σας τους δύο, να έκανα μία ή δύο εξαιρέσεις... Ψέματα! Θα απαντούσα σ' όλο τον κόσμο, και ξέρετε γιατί; Γιατί αν δεν υπήρχε όλος αυτός ο κόσμος, δεν θα υπήρχατε κι εσείς οι δυο, που είσαστε όλος μου ο κόσμος, τουλάχιστον κάποτε.

(Κοιτάζει το περιστρόφο) Πού είμαι;... Στην αρχή μου... όχι στο τέλος μου είμαι... Τέλος της πάλης... Τέλος της αλλαγής... Κρυνώνω... Κηρύσσω τον θάνατον τον άγριον... Προς εσωτερικήν ισορροπία. Εκεί είναι το μυστικό: το μέτρο. Η ισορροπία δυνάμεων. Και πού σας ερωτώ υπάρχει μεγαλύτερα ησυχία, τάξις, ασφάλεια;... Πού αλλού;... παρά στο καθεστώς του θανάτου;... «Κουρούνες χτυπούν τα τζάμα της κάμαράς μου!» Καρυωτάκης... Γιατί τρέμει το χέρι μου;... Γιατί τρέμει;... Το μήνυμά μου λοιπόν προς την κλυδωνιζόμενη σήμερα ανθρωπότητα... Απευθύνομαι κυρίως προς την νεότητα: ...Νέοι της Ελλάδος, είναι εξαιρετική η συγκίνησις την οποίαν αισθάνομαι, διότι ευρίσκομαι προ τριών συγκυριών!... Ο ήλιος, η θάλασσα, η σεληνοφάνεια... Ας μου επιτραπεί να εκπέμψω τον ιδιόν μου ΣΟΣ... Η ζωή όπως και ο εαυτός μας, είναι ο χειρότερός μας εχθρός... Καλέστε όλους τους τουρίστες του κόσμου, την πιο πλουτοπαραγωγική πηγήν της ελληνικής οικονομίας, να ταφούν εδώ... Προασπίστε μέχρι της τελευταίας σας ρανίδος, την ιεράν ιδέαν του θανάτου. Η Ελλάς δίνει χαράν, ελευθερία, θάνατο και οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να ρυθμίσουν τα του τάφου των μόνοι των... Πιστέψτε... στον θάνατο... Πρέπει να αναμορφώσωμεν την νοοτροπία μας... Πρέπει τα νεκροταφεία, να γίνουν μασωλεία του νέου πνεύματος...

(Χασμουριέται) Πρέπει... βασική επιδίωξις... Γίνετε ευαγγελιστάι του θανάτου, γίνετε διδάσκαλοι των γραφείων τελετών, γίνετε ιεροκήρυκες του Πλούτωνος... Αγωνισθείτε να εξαλειφθεί η ζωή από την κοινωνία, που λέγεται πρώτον Ελλάς και μετά Υδρογείος... Η Ελλάς δεν επιτρέπεται να ζήσει... Έχομεν υποχρέωσιν να πεθάνει και να μεγαλοουργήσει διά του παραδείγματός της... Δεν εννοείται πλέον Έλλην ζωντανός... Εννοείται μόνον Έλλην νεκρός, διά το σύνολον και διά την ανθρωπότητα... Αισθάνομαι κόπωσιν... Σκεφθήτε... ίσως να είμαι μόνο μία φωνή άτρομος και τιμία... και απροσωπότητος... η οποία εντός ολίγου... αδοκίτως θέλει σιγήσει... Τώρα πρέπει να πεθάνω... δηλαδή να ζήσω... Για σας... Κι ανάμεσα σε σας... Εσύ... και εσύ Μόνικιν... ... Εσύ δεν πρέπει να πεθάνεις... ... Ή αν πεθάνεις... ... Καλύτερα τελευταία... Και συ Μόνικιν... ... Εκτιμώ τη χειρονομία σου... ... αλλά δεν μπορώ να δεχθώ... ... Διότι είμαι ήδη λίαν προώρως εκλιπών... ... Ο Βοή-

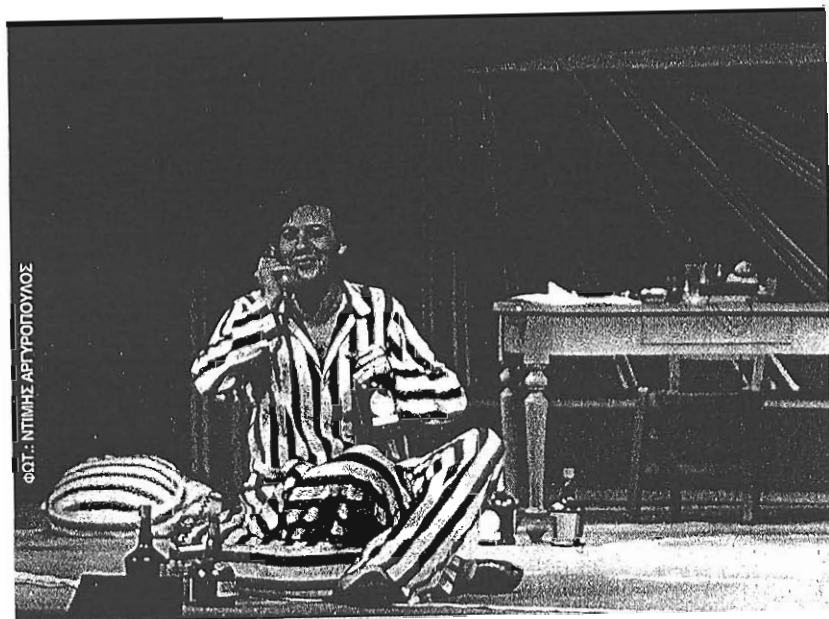
θιος... ... Ο Βοναβεντούρας... ... Ο Γουλιέλμος Τελ... Το μήλο... ... Το τέλος... ... Να ξέρατε τι κρύβω μέσα μου! Και τι δεν έχουνε δει εμένα τα μάτια μου...

(Η ταινία συνεχίζει να γυρνά. Κρατάει το περιστρόφο του σφιχτά, ενώ το γυρίζει μια προς τον εαυτό του και μια προς το κοινό. Πρώτα σβήνει το φως στη σκηνή και μετά ακούγεται ένας πυροβολισμός. Κι απέ

ΑΥΛΑΙΑ

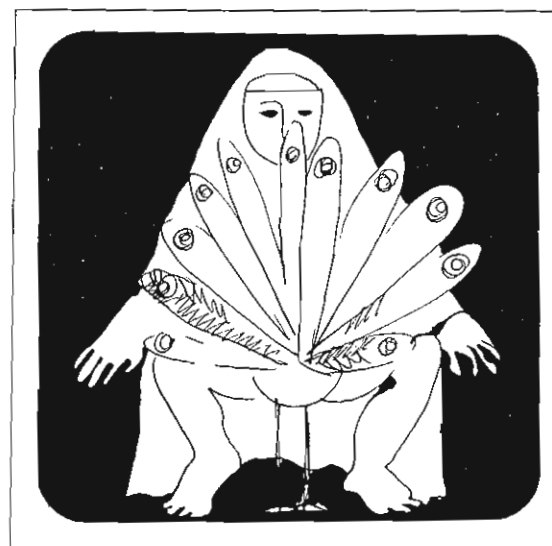
Ο προτελευταίος των Μόνικιν, Θέατρο Τέχνης, 1978.
Μόνικιν: ο Δημήτρης Οικονόμου.

*Ο προτελευταίος των Μόνικιν, Θέατρο Τέχνης, 1978.
Μόνικιν: ο Γάκης Χρυσικάκος.*

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ Ω*

Μονόπρακτον

* Το μονόπρακτο *Ο θαυμαστός κόσμος του Ω* ανήκει στη συλλογή *Οκτώ εγκεφαλικά επεισόδια*.